

bedsmænd omkring i Landet, som vi meget godt kunne benytte ved Siden af deres øvrige Virksomhed til Jernbanestillinger, og vi ville ved at anvende disse forskjellige Kræfter spare paa mange Maader, og saaledes maae vi kunne styre Banerne billigere end et Jernbaneselskab, der skal ansætte disse Bestillingsmænd alene, eller dog næsten alene, til Jernbanens Betjening. Men jeg vil dog ogsaa herved sige, at der er forskjellige Principer, der gjøre sig gjældende i den private Virksomhed og i Statens. Skjøndt der i Meget er skeet en stor Forandring i de senere Aar, ere vi dog vante til fra Statens Side ikke ubelukkende eller engang fornemmelig at see paa, hvorvidt Bedriften kan bære Udgifterne, men vi tage et væsentligt Hensyn til, hvorvidt det, vi give i Gage eller Lønning, nogenlunde er tilfredsstillende for de Personer, der yde deres Tjeneste, og selv om vi begynde lavt, er Trykket lidt efter lidt stærkere og stærkere, saaledes at vi komme til at lønne, navnlig naar vi regne Pensionen med, høiere, end de Private komme til at lønne; dertil kommer ligeledes den Hensynstagen, som man er vant til, og med god Grund, fra Statens Side: ikke at affledige Noget uden overordentlig stærke Grunde, medens den Private vil være mere tilbøjelig til i saa Henseende at see paa sin egen Interesse og mindre tage Hensyn til Personerne. Jeg seer nok, at man i Udkaftet har stillet det op, at Bestyreren skal være antagen uden Pensionsberettigelse, og at de Bestillingsmænd, der antages, skulle antages med $\frac{1}{2}$ Aars Opsigelse og ligeledes uden Afgang til Pension. Det ligger jo overmaade nær, at man maatte komme til et saadant Resultat, thi dersom Staten kun overtager Banerne paa 3 Aar, og man saa kom til det Resultat, at Staten nu ikke længere skulde drive Banerne, men vilde overdrage dem til Private, vilde det jo være en ganske overordentlig Byrde, der vilde paahvile Staten, dersom den skulde behandle alle disse Embeds- og Bestillingsmænd som Pensionsberettigede, uagtet de kun havde tjent i en saa kort Tid. Men jeg maa dog erindre om, at

hvilke Bestemmelser man end tager i selve Loven, vil det atter her være overmaade vanskeligt at komme bort fra den Tradition, der i alle andre Forhold har gjort sig gjældende. Vi have f. Ex. ved at ophøre med Industri i forskjellige Retninger paa Gammelholm været nødsagede til, efterat være indtrængende opfordrede dertil fra Regjeringens Side, ikke blot at udrede Pension til de Vedkommende, der havde en Ret, men at give Erstatning enten paa visse Aar eller eengang for alle til forskjellige Bestillingsmænd og Betjente, der havde tjent Staten i kortere eller længere Tid. Det er en gammel Tradition (Stemmer: Ikke ved Telegraphvæsenet). Ikke ved Telegraphvæsenet, siger det ærede Medlem; det er netop det, jeg omtaler, idet jeg fremhæver, at det vil være overmaade vanskeligt at komme bort deraf, selv om der ikke er en Ret for Vedkommende; hidtil har det ikke kunnet vise sig netop af den Grund, at vi endnu ikke have haft Anledning til at ophæve Statsdriften af Telegrapherne (Stemmer: Ansættelsen ved Jernbanerne bliver kun paa 3 Aar). Ja, men det bliver ikke desto mindre vanskeligt at komme bort fra at yde en større eller mindre Godtgørelse, i alt Fald til de høiere stillede Bestillingsmænd, da det staaer i Forbindelse med den hele Opfattelse, der har udviklet sig (Afbrydelse). Maafee nu ærede Medlemmer ville lade mig fortsætte uden Afbrydelse, thi det anstrænger mig virkelig at tale idag, og at skulle have saadanne Afbrydelser ved Siden af bliver for besværligt. Jeg vil kun ansføre ligesaa de aller sidste Dage et lille Exempel for at ophylse de Herrer om, hvorledes Opfattelsen er. Det er et Spørgsmaal, som endnu ikke ligger for her, men som maafee meget snart vil komme for; der har været Spørgsmaal om at give Regjeringen Bemyndigelse til at afhænde Porcellainsfabriken, som med sit Inventarium, og hvad der findes af forskellige Gjenstande, er vurderet til 134,000 Rb. Der er 2 Mænd, der ere pensionsberettigede — ikke mere end 2 Mænd —, og hvormeget troe de Herrer, man